

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— 'Ο Ζιὰκ ἀνέμενε αὐτὸν ἀνυπομόνως.

— Λοιπὸν, κύριε; εἶπε πρὸς τὸν Μαλκράφτ, ἀναλαβόντα πάραυτα τὸ αὐστηρὸν αὐτοῦ ἦθος.

— 'Η δυστυχὴς αὕτη νέα, κύριε, πνέει τὰ λοιόθια, τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ ἀδυναμία της, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐξομολογήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς. Θὰ ἐπανεέλθῃ αὐρίον ἴσως... ἂν μοί το ἐπιτρέψετε.

— Αὐρίον;

— Τοιαύτη εἶνε ἡ θέλησίς της... καὶ τὸ καθήκόν μου. Οἷος δὴ ποτε καὶ ἂν ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο, θὰ ἐπισύρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν θείαν ὀργήν.

— 'Ο Ζιὰκ ἦτο εἰς ἄκρον ἀσεβείας, ὅπως καὶ ἡ 'Ισαβέλλα· ἀλλ', ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔτρεμεν ἀναλογιζόμενος τὰς βασιάνους τῆς κολάσεως.

— Νὰ ἔλθετε λοιπὸν, εἶπεν ὁ νέος πονηρῶς, ἀφοῦ πρέπει!

— Τοσοῦτῃ μᾶλλον, καθόσον παρετήρησα ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐβελτίωσε κατὰ τι τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας της.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ ἱαθῇ;

— Μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει τοῦτο, κύριε!

— 'Ο Ζιὰκ ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἐνθα ἀνέμενε αὐτὸν ὁ ἱπποκόμος, ὅπως ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν μονήν.

— Κοιμοῦ, ἄθλιε! ἐπιθύρισε, ρίψας βλέμμα ἀπειλητικὸν ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ζιὰκ... κοιμοῦ ἡσυχος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων ἀνομημάτων σου!... Κοιμοῦ! ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ' ἣν θὰ σ' ἐξυπνίσωμεν!... Ἀπὸ σήμερον, δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἀδελφὸς Θεόδημος, ἀλλ' εἶμαι ὁ 'Ιωάννης Μαλκράφτ!...

Μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονὴν ὁ Μαλκράφτ ἐξήτησε παρὰ τοῦ ἡγουμένου ἁδεια ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, προφασισθεὶς ὅτι θὰ μετεβάινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Μαρτίνου πρὸς ἐκτέλεσιν θρησκευτικῶν καθηκόντων. Ταύτης δὲ τυχὼν, ἀνεχώρησε πάραυτα διὰ Λανζαί.

ΛΗ'

Τὰ ἅγια τοῖς κυσίν.

— 'Ο Μαλκράφτ, ὡς φρόνιμος πάντοτε ἄνθρωπος, εἶχε διατηρήσει ἀρχαίας τινὰς σχέσεις.

Φίλος τοῦ τις, ὅστις ἄλλοτε ὑπηρετεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καὶ ὁ ὅποιος εἶχεν ἀποκτήσει μικρὰν περιουσίαν ἐκ τοῦ ληστρικοῦ βίου, εἶχε παραιτηθῇ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου καὶ ἀποκατέστη εἰς Τουραίνην, μετερχόμενος τὸν κάπηλον.

— Ὄνομαζετο Αὐδουίνος, τὸ δὲ καπηλεῖόν του ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν *Εἰς τὸν φύλακα Ἀγγέλου*, κάτωθεν δ' αὐτῆς ἦτο ἐζωγραφισμένη εἰκὼν τις παριστάσα πλανη-

θέντα τινὰ ὁδοιπόρον, οὗτινος νυκτοκλῆπτης τις προσεπάθει ν' ἀφαιρῇ τὸν μανδύαν, ὅτε λοχίας τις πεοπολαρχῆς, διαβαίνων ἐκεῖθεν, συνελάμβανε αὐτόν.

— 'Η εἰκὼν αὕτη προφανῶς ἐδήλου ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καπηλείου ἦτο ἄνθρωπος φιλήσυχος, θεωρῶν τὰ ὄργανα τῆς ἀρχῆς ὡς τοὺς φυσικοὺς προστάτας τῶν πολιτῶν.

Καὶ ἐν τούτοις, κατὰ παράδοξον ὅλως σύμπτωσιν, ἡ πελατεία τοῦ *Φύλακος Ἀγγέλου*, ἥτις ἔπρεπε ν' ἀποτελῇται ἐκ τῶν τιμιωτέρων καὶ ἐναρετωτέρων κατοίκων τῆς πόλεως, ἀπεναντίας συνέκειτο ἐκ τῶν ἁχρειωτέρων καὶ χαμερπεστέρων στοιχείων τῆς κοινωνίας.

Πάντες οἱ κακούργοι, οἱ δολοφόνοι, οἱ ἀρχαῖοι συνεταῖροι τοῦ τε Μαλκράφτ καὶ τοῦ Αὐδουίνου, καθόλου δ' εἰπεῖν πάντα τὰ καθάρματα τῆς πόλεως ἐκείνης συνηθοῖζοντο ἐν τῷ καπηλεῖῳ τοῦ *Φύλακος Ἀγγέλου*. Ἀντίθεσις φοβερά, δι' ἣν ὁ λοχίας τῆς εἰκόνος δὲν ἐδύνατο ἢ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἀπέναντι τοιαύτης προφανοῦς ὕβρεως!...

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἐνάρετος Αὐδουίνος δυσηρεστεῖτο μεγάλως διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀφοῦ πλέον εἶδεν ὅτι, μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς, δὲν ἐδυνήθη νὰ ποκτήσῃ καλλιτέραν πελατείαν, συνεμορφώθη στενάζων μὲ τὰς περιστάσεις, ἀφοῦ μάλιστα οἱ πελάται του, καίπερ αἰσχροὶ καὶ κακοήθεις, ἦσαν πάντοτε πρόθυμοι εἰς τὰς πληρωμὰς των.

— 'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ *Φύλακος Ἀγγέλου*, ὅστις ὑπῆρξεν ποτε εἰς τῶν μᾶλλον δραστηρίων ὑπασπιστῶν τοῦ Μαλκράφτ, διετήρει πάντοτε ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἀρχηγόν του, ἥτις ἔτι μᾶλλον ἐκραταιώθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι, μετανοήσας, ἔγεινε μοναχός.

— 'Ο Μαλκράφτ ἦτο λοιπὸν βέβαιος, ὅτε ἤρχετο εἰς Τουραίνην, ὅτι θὰ εὕρισκε δωρεὰν παρὰ τῷ φίλῳ τοῦ Αὐδουίνου ἐξαίρετον δεῖπνον καὶ τὸ καλλίτερον δωμάτιον τοῦ καπηλείου του.

Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ ὁ Μαλκράφτ ἐξωμολόγει τακτικῶς τὸν Αὐδουίνον καὶ ἐδίδεν αὐτῷ δωρεὰν τὴν ἄφρασιν τῶν ἁμαρτιῶν του.

— Ὅθεν, μόλις φθάσας εἰς Τουραίνην, ὁ Μαλκράφτ, ὅστις εἶχε προδιαγεγραμμένον σχέδιον, διηυθύνθη πρὸς τὸν *Φύλακα Ἀγγέλου*.

Μόλις εἶδεν αὐτὸν ὁ Αὐδουίνος ἔτρεψε πάραυτα πρὸς αὐτὸν περιχαρής.

— 'Ε! ὦρα καλὴ, ἀδελφέ μου! εἶπε μειδιδὼν ὁ ξενοδόχος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! πόσω χαίρομαι πού σέ βλέπω!... 'Ε! σεῖς! νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ καλλίτερον δωμάτιον γιὰ τὸν ἀδελφόν Θεόδημον, καὶ νὰ φέρετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλλίτερον κρασί.

— Εἶνε περιττόν, ἀγαπητέ μου Αὐδουίνε, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου. Δὲν θέλω τίποτε σήμερον.

— 'Ο Αὐδουίνος ἐγένετο κατηφής.

— 'Ω θεέ μου! εἶπε θλιβερῶς ὁ κάπηλος, μὴ πως ἐκακοευχαιστήθηκες ποτὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου;

— 'Οχι, καθόλου.

— Τότε λοιπὸν διατί;...

— Διότι βιάζομαι πολὺ, ἀγκυπητέ μου Αὐδουίνε.

— 'Α!... εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἐπαναλαβὼν τὴν χαρίεσσαν ὄψιν του, ἂν ἦνε αὕτη ἡ αἰτία!...

— Δὲν εἶνε ἄλλη, σὲ βεβαιῶ. Ἀλλὰ μόλαταῦτα θὰ λάβω ἀνάγκη ἀπὸ σέ.

— Εἶμαι ἐτοιμος, ἀρχηγέ μου... ἄ! συγχώρεσέ με, ἤθελα νὰ εἶπω «ἀδελφέ μου»... Λέγε λοιπὸν!... 'Ο *Φύλακος Ἀγγέλου* ὅλος, ὅλος κ' ἐγὼ μαζὶ εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— 'Ιδοὺ τί θέλω. Μὴ πως ἔχεις, παρὰδεύματος χάριν, νὰ με δανείσῃς μίαν ἀλλαξιάν φορέματα; 'Εχω νὰ τελειώσω μίαν ὑπόθεσιν πού δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωὺν μὲ τὰ ράσα. 'Εχομεν ἐπάνω κάτω τὸ ἴδιον ἀνάστημα καὶ ἐσκέφθην...

— 'Ὅτι θὰ σοῦ ἔκανα μεγάλην χάριν... Καὶ ἀμφιβόλλεις;

— 'Εξαίρετα!

— Καὶ μάλιστα μοῦ εἶνε πολὺ εὐκόλον, ἐπειδὴ, εἶνε πολὺς καιρὸς τώρα, πού μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα, εἶπεν ὁ Αὐδουίνος ἐρυθρίασας... Ἀλλὰ θὰ εἶνε ἴσως μεγάλη ἁμαρτία, ἀδελφέ μου;

— Δὲν πειράζει, σοῦ τὴν συγχωρῶ ἀπὸ τώρα.

— 'Ο Αὐδουίνος ἀνέπνευσεν.

— Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα, εἶπε, νὰ φυλάξω εἰς τὸ κιβώτιόν μου τὰ φορέματα, πού ἐφοροῦσα τὴν ἐποχὴν πού ἤμεθα μαζὶ... Εἶνε μία ἀνάμνησις λιγάκι κακὴ, πού δὲν πρέπει, τὸ ὁμολογῶ... ἀλλὰ μοῦ ἐνθυμίζει ἐκείναις ταῖς χαρούμεναις ἡμέραις... 'Αχ! καυμένα νεύατα!...

— Καλὰ, καλὰ! εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ Μαλκράφτ, ὡς ἀφήσωμεν αὐτὰ τώρα...

— Μὰ πού μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἀκόμη χθεσινὰ!

— 'Ε!... τέτοιοι εἶνε ὁ κόσμος!... Ἀφῆσέ τα αὐτὰ τώρα...

— Καλὰ λές... Καὶ ξέρεις; θὰ σοῦ πηγαίνουν οὐτε νὰ σοῦ εἶχαν πάρει μέτρο.

— Ἀλήθεια;

— Τώρα θὰ τὸ ἴδῃς.

— Ναί, θέλω κ' ἐγώ.

— 'Ελα λοιπὸν ἐπάνω.

— 'Εμπρός!... 'Α! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς νὰ σοῦ εἰπῶ πότε θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω.

— Δὲν πειράζει!

— 'Επάνω κάτω κάμποσαις ἡμέραις...

— Καλὰ... καλὰ...

— Ἀλλὰ 'μπορεῖ καὶ νὰ ξεσχισθοῦν!... Ξεύρεις τί θὰ 'πῇ νὰ περνᾷ κάνεις δάση καὶ λόγκους!...

— 'Ε! ἄς εἶνε καλὰ ἡ πλύστρα μου.

— Τότε ἄς ἦνε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ μετὰ φιλικῷ μειδιάματος· εἶσαι, βλέπω, πάντοτε εὐπειθής, κύριε ὑπασπιστά!

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀρχηγέ μου.

Μετὰ τινὰ λεπτά ὁ Μαλκράφτ μετημφισμένος εἰς ἀληθὴ νυκτοκλῆπτην, μὲ τὸν πλατύγυρον πῖλόν του καὶ τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν ζώνην, ἐξήρχετο τοῦ καπη-

λείου τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου, ἐνῶ ὁ Αὐδουίνος παρετήρει αὐτὸν μειδιδῶν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐψιθύρισε ὁ ξενόδοχος συγκεκινημένος, ὅτι τοῦ μοιᾶζου πολὺ τὰ ράσα ... ἀλλὰ ποῦ μοῦ φαίνεται καλλίτερος ἔτσι!...

Ἀγνώριστος ὡς ἐκ τῆς νέας του ἐνδυμασίας, ὁ Μαλκράφτ διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου, ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον ἵππον τινά, ἐπῆδησεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς εὐκινήσιας ἐκείνης, ἥτις διέκρινεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων εἰς Λανζαί.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας εὐρίσκετο ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Ζεβάν.

Ἐκρουσε βιαίως τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθη πάραυτα ὁ Μωκλέρ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Πλὴν ἡ Ἀρτεμὶς οὐ μόνον δὲν προσέθετο ἐτέρας, ἀλλὰ καὶ ἀπεσπάσθη ἡσύχως τῶν κρατούντων αὐτὴν αἰχμαλώτων βραχιόνων καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν φίλην της, ἡ ὁποία εἶχε μὲν ἀπομακρυνθῆ κατ' ἀρχὰς ὀλίγα βήματα ὑπὸ τὰ δένδρα, περιέρχον ὅμως, ὡς πᾶσα γυνή, νὰ ἴδῃ τὸ εὐφρόσυτον θέαμα τῆς συμφιλιώσεως δύο ἐραστῶν, εἶχεν ἐπανελθεῖ ἡρέμα, οὐχὶ ὅπως μετὰσχῇ τῆς συνδιαλέξεως, ἀλλ' ὅπως οὐδὲν ἀπολέσῃ αὐτῆς.

— Λοιπόν, τοιοῦτοτρόπως μὲ ὑποδέχεσθε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀρτεμὶς, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἐπράξατε εἶναι ἐνδεικτικὸν στοργῆς καὶ ἔρωτος... Ἀλλά...

— Ὡ! πρὸς χάριν, ὅχι, ἀλλά, εἶπεν ὁ Βουσύ μετὰ στεναγμοῦ, ἀναλαβὼν τὴν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος θέσιν του.

— Ὅχι, ὅχι γονυπετής, κύριε δὲ Βουσύ.

— Ὡ! ἀφετέ με πρὸς στιγμὴν νὰ σας ἰκετεύσω τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ κόμης, συνενῶν τὰς χεῖρας· πρὸ πολλοῦ ζηλεύω ταύτην τὴν θέσιν.

— Ἀλλ' ἵνα καταλάβητε αὐτὴν, διήλθετε ἄνωθεν τοῦ περιτειχίσματος. Τοῦτο δ' οὐ μόνον εἶναι ἀνάμοστον εἰς ἄρχοντα τῆς ὑμετέρας τᾶξεως, ἀλλὰ καὶ ἀσύνητον διὰ πάντα κηδόμενον περὶ τῆς τιμῆς μου.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἐάν, κατὰ τύχην, σὰς εἶδον!

— Τίς θὰ μ' ἐβλεπεν;

— Οἱ κυνηγοὶ μας, οἵτινες μόλις πρὸ τετάρτου τῆς ὥρας διήρχοντο ὀπισθεν τοῦ περιτειχίσματος.

— Ὡ! ἡσυχάσατε, κυρία, διότι κρύπτομαι ἐπιμελῶς καὶ δὲν κινδυνεύω νὰ θεαθῶ.

— Κρύπτεσθε! Ὡ! τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ρομαντικώτατον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· διηγήθητε ἡμῖν τοῦτο, κύριε δὲ Βουσύ.

— Κατὰ πρῶτον, ἐάν δὲν ἔφθασα ὑμᾶς καθ' ὁδόν, δὲν πταίω ἐγώ, διότι ἐλάβομεν

ἀλλοίως διευθύνσεις. Ἡμεῖς μὲν ἤλθετε διὰ τοῦ Ραμβουλλιέ, ἐγὼ δὲ διὰ τῆς Σιάρτης. Προσέτι δ' ἀκούσατε καὶ κρίνατε, ἐάν ὁ πτωχὸς σας Βουσύ ἦναι ἐρωτευμένος· δὲν ἐτόλμησα νὰ φθάσω ὑμᾶς, ἐνῶ δὲν ἀμφέβαλλον, ὅτι ἡδυνάμην νὰ το πράξω, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπανίδω ὑμᾶς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀκολουθῶν σας· ἀποφεύγω πολὺ πλέον ἢ ὅσον νομίζετε νὰ ἐκθέσω ὑμᾶς. Ὡδοιπόρησα, λοιπόν, ποιούμενος πολλοὺς σταθμούς καὶ κατατρώγων τὴν λαβὴν τοῦ μαστιγίου μου ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· ἡ λαβὴ τοῦ μαστιγίου μου ὑπῆρξεν ἡ συνηθεστέρᾳ τροφῇ μου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

— Πτωχὲ νέε! εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἴδετε πόσον ἔγινεν ἰσχνός.

— Ἐπὶ τέλους, ἐφθάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ· ἐγὼ εἶχον κατοικήσει εἰς τὸ προάστειον τῆς πόλεως, ὁπόθεν, κεκρυμμένος ὀπισθεν δικτυωτοῦ, εἶδον ὑμᾶς διερχόμενῃν.

— Ἦλθετε εἰς τὴν Ἀγγέρσιν ὑπὸ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σας; ἠρώτησεν ἡ Ἀρτεμὶς.

— Τίνα μ' ἐκλαμβάνετε; εἶπεν ὁ Βουσύ μετὰ μειδιάματος· ὅχι μόνον εἶμαι ἔμπορος καὶ φέρω ἐνδύματα χρώματος κινάμωμου ὁποῖα συνήθως φέρουσιν οἱ ἔμποροι ὑφασμάτων καὶ οἱ χρυσοχόοι, ἀλλ' ἐπίσης ἔχω τὸ ἦθος ἀνῆσυχον καὶ προαπησυχολημένον, ὁποῦν ἀρμυζεῖ εἰς βοτανολόγον, ἀσχολούμενον εἰς τὴν συλλογὴν θεραπευτικῶν βοτανῶν. Ἐν βραχυλογίᾳ, οὐδεὶς μὲ παρετήρησεν.

— Ὁ Βουσύ, ὁ ὠραῖος Βουσύ εὐρίσκεται ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἡμέρας εἰς ἐπαρχικὴν πόλιν, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ; Οὐδέποτε θὰ πιστευθῇ εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐξηκολούθησατε, κόμης, εἶπεν ἡ Ἀρτεμὶς, ἐρυθρίασασα. Πῶς ἤλθετε ἐκ τῆς πόλεως ἔως ἐδῶ;

— Ἐχω δύο ἵππους ἐκλεκτῆς γενεᾶς. Λοιπόν, ἵππεύω ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, σταματῶν ἐνίοτε καὶ παρατηρῶν τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων· μόλις ὅμως ἀπομακρύνωμαι τῶν βλεμμάτων τῶν περιέρχων, ὁ ἵππος μου τρέχει μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε, ἐντὸς εἰκοσὶ λεπτῶν τῆς ὥρας, ὑπερβαίνει τὴν ἐντεῦθεν μέχρι τῆς πόλεως ἀπόστασιν τριῶν καὶ ἡμισείας λευγῶν. Ἀφικόμενος εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεριδὸρ καὶ ἐξετάσας τὰς θέσεις, εὗρον τὸ περιτειχίσμα τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον. Χθές, ἡρεύνησα τὸ περιτειχίσμα ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ἀναρριχώμενος ἐπ' αὐτοῦ εἰς διάφορα μέρη, ἐλπίζων νὰ ἴδω ὑμᾶς. Ἐπὶ τέλους, ἤμην σχεδὸν ἀπηλπισμένος, ὅτε, περὶ τὴν ἐσπέραν, εἶδον ὑμᾶς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν· οἱ δύο μεγάλοι κύνες τοῦ βαρόνου ἐπῆδον ὀπισθεν ὑμῶν καὶ ἡ κυρία Σαίν-Λὺκ ἐκράτει πέρδικα, τὴν ἵποιαν προσεπάθουν ν' ἀρπάσωσιν· εἶτα δ' ἐγένεσθε ἄφαντος.

Ἐπῆδησα ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἔδραμον πρὸς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσθε πρὸ μικροῦ, εἶδον δὲ τὴν χλόην πεπατημένην καὶ συνεπέρανον, ὅτι εἴχετε ἐκλέξει ἐκεῖ-

νο τὸ μέρος, ἵνα διαμένητε τὴν ἡμέραν, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι τερπινότατον, ὅταν θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅπως τὸ ἀναγνωρίσω ἐκ νέου, ἔθραυσά τινες κλάδους, ὡς εἰθίζεται εἰς τὴν θήραν, ἐνῶ συγχρόνως ἐστέναζον, ὅπερ πολὺ μὲ βλάπτει...

— Διότι σὰς λείπει ἡ συνήθεια, διέκοψεν ἡ Ἰωάννα.

— Δὲν το ἀρνοῦμαι, κυρία· λοιπόν, στενάζων, ὅπερ μοὶ προξενεῖ μέγα κακόν, τὸ ἐπαναλαμβάνω, διηυθύνθη αὐθὺς πρὸς τὴν πόλιν· ἤμην εἰς ἄκρον κεκοπιαικῶς, πρὸς δε ὁ μανδύας μου ἦτο πολλαχοῦ ἐσχισμένος, οὐχ ἦττον, παρὰ τὰς βλάβας τοῦ μανδύου μου καὶ τὴν πίεσιν τοῦ στήθους μου, ἡσθάνομην ἄφατον χαράν, διότι εἶχον ἴδει ὑμᾶς.

— Ἡ διήγησις μοὶ φαίνεται θαυμασία, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, τῷ ὄντι δ' ὑπερέβητε τρομερὰ προσκόμματα, πλὴν ἐγώ, ἥτις φοβοῦμαι ν' ἀναρριχώμαι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἤθελον διατηρήσει ἀβλαβῇ τὸν μανδύαν μου καὶ πρὸ πάντων ἤθελον φεισθῇ τῶν ὠραίων λευκῶν χειρῶν μου, ἐνῶ αἱ ἰδικαὶ σας εἶναι εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν.

— Ναί. Ἀλλὰ δὲν ἤθελον ἴδει ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶδον.

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ ἐβλεπον καὶ κάλλιον ὑμῶν τὴν Ἀρτέμιδα δὲ Μεριδὸρ, ὡς ἐπίσης τὴν κυρίαν δὲ Σαίν-Λὺκ.

— Τί θὰ ἐπράττετε; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ μετὰ προθυμίας.

— Θὰ ἠρχώμην κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν πύργον Μεριδὸρ καὶ θὰ εἰσηρχόμην. Ὁ βαρόνος ἤθελε μ' ἐναγκαλισθῇ, ἡ κυρία δὲ Μονσορὼ ἤθελε μὲ τοποθετήσῃ πλησίον της εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ κύριος δὲ Σαίν-Λὺκ θὰ μ' ἐπλήρουθω πεπιδῶν καὶ ἡ κυρία δὲ Σαίν-Λὺκ θὰ μ' ἐπειράζε μὲ τοὺς ἀστεῖσμούς της. Τοῦτο ἤθελεν εἶναι τὸ ἀπλούστατον πράγμα· πλὴν οἱ ἐρωτευμένοι οὐδέποτε ἐννοοῦσι τὰ ἀπλούστερα πράγματα.

Ὁ Βουσύ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, μειδιδῶν καὶ προσβλέπων τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ὡ! ὅχι! εἶπεν, ὅχι. Ὅ,τι ὑμεῖς θὰ ἐπράττετε ἤρμωζεν εἰς πάντα ἕτερον, ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἠρυθρίασεν ὡς παιδίον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅχι! δὲν ἡδυνάμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, διότι ἡ κυρία εἶναι ἐγγαμος καὶ ὁ βαρόνος ὀφείλει πρὸς τὸν συζυγὸν τῆς θυγατρὸς του, οἷος δήποτε ἂν ἦναι, αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἰδοὺ ὅτι λαμβάνω μάθημα εὐπρεπειᾶς· εὐχαριστῶ, κύριε δὲ Βουσύ, διότι τὸ ἀξίζω· τοῦτο θὰ με διδάξῃ νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς συνεπτεύξεις τῶν τρελλῶν.

— Τῶν τρελλῶν; εἶπεν ἡ Ἀρτεμὶς.

— Τῶν τρελλῶν ἢ τῶν ἐρωτευμένων, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σαίν-Λὺκ, ἐπομένως...

Ἀσπασθεῖσα δ' εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἀρτεμιν καὶ ποιήσασα ὑπόκλισιν πρὸς τὸν Βουσύ, ἀπῆλθε δρομαίως.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς, ἀλλ' ὁ Βουσύ ἔλαβε